

PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura · 10 de setembre de 2012

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a Òmnium Cultural i Càritas Catalunya

ACTE DE LLIURAMENT

Lliurament

de la Medalla d'Honor del Parlament, en la categoria d'or, a Òmnium Cultural p. 3

Lliurament

de la Medalla d'Honor del Parlament, en la categoria d'or, a Càritas Catalunya p. 6

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

Imprès al Parlament · DL: B-25.336-2004 · www.parlament.cat

La presentadora (veu en off)

Senyores, senyors, autoritats presents, benvinguts al primer dels actes de celebració de la diada nacional de Catalunya, el lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or.

La Mesa del Parlament de Catalunya va acordar d'atorgar la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or, a l'entitat Òmnium Cultural per la seva defensa perseverant de la cultura i de la llengua catalanes al llarg del seu mig segle d'existència i per la difusió constant i compromesa que fa dels valors lligats a la catalanitat, que ha sabut vincular a la reivindicació i a l'exercici de l'autogovern i a la democràcia.

Igualment, la Mesa del Parlament de Catalunya va acordar d'atorgar la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or, a Càritas Catalunya, òrgan que del 1992 ençà coordina l'actuació de les Càritas diocesanes catalanes i recull i actualitza els impulsos de justícia social que han caracteritzat Càritas des dels anys quaranta del segle passat, sempre a peu de carrer i lluitant contra la pobresa i per la reinserció social de persones i col·lectius marginats.

És per aquest motiu que iniciarem l'acte amb les gloses de les entitats guardonades.

Lliurament

de la Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or, a Òmnium Cultural

En primer lloc, glossaran la trajectòria d'Òmnium Cultural el senyor Jaume Cabré, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes 2010; el senyor Josep Massot, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes 2012, i el senyor Joan Francesc Mira, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes 2004.

Jaume Cabré i Fabré (Premi d'Honor de les Lletres Catalanes 2010)

Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, molt honorable presidenta del Parlament, excel·lentíssim alcalde de Barcelona, diputats i diputades, digníssimes autoritats, presidenta d'Òmnium, representants de Càritas Catalunya, amics i amigues, un antic president del Govern espanyol quan era en exercici del seu càrrec va ser entrevistat per Televisió de Catalunya. En un moment de la conversa, l'entrevistador li va dir que aquí tenim la percepció que molts espanyols pensen que parlem en català per a fer-los la guitza. Ja sabem que molts polítics tenen debilitat per la filologia recreativa. L'expresident, entusiasmat, va respondre que no era cert que els catalans parlessin en català per a fer la guitza i va afegir: «Ara li explicaré les raons per les quals els catalans parlen en català. Primera, perquè coneixen aquesta llengua, i, segona, perquè els agrada parlar-la.» Aquí es va acabar la disquisició filològica. En cap moment se li va acudir dir que parlen en català perquè és la seva llengua. La resposta d'aquell

polític fa palès que encara hi ha gent que es pensa que la llengua natural nostra és el castellà i que, a més, per coses misterioses de la naturalesa, sabem català.

Les llengües no són bones ni dolentes; l'ús que se'n fa és el que les converteix en benedicció o arma d'agressió. Usar la llengua com a arma política és com pegar un calbot a un altre amb un manyoc de lliris.

Òmnium Cultural alça la veu per a denunciar la instrumentalització política de la llengua. I els ho hem d'agrair, i més ara, que de la llengua se'n fa arma, convertint-la en instrument per a caçar vots amb el sistema de fer creure que si el català respira i funciona és que està agredint el castellà.

L'agressiva política contra la llengua que duu a terme un dels grans partits de l'Estat, secundat pel silenci incomprendible de l'altre gran partit i de molta gent de bé espanyola, fa feredat. Contra la immersió, contra l'ús normal, contra la presència del català en les institucions. Si no hi ha obstacles, se n'inventen, com passa ara a les Balears. I se'ns capgira la realitat dient que el que està en perill d'extinció és el castellà.

Què té la llengua que congria tanta mala fe? Cada llengua és una manera de contemplar, descobrir i entendre el món, l'univers, la vida. La llengua és un obsequi que ens fan els pares i l'entorn, i és nostra la voluntat d'honorar-la fent-la servir, perquè sentim la llengua com la nostra pàtria, com a *Heimatland*, com a terra natal, on ens reconeixem amb els conterrànies i amb què rebem els nouvinguts. Això s'esdevé aquí i arreu.

En el programa fundacional d'Òmnium Cultural ja hi ha l'actitud de desviure's per la llengua i treballar perquè puguem viure-la en plenitud, com fa la majoria de la humanitat. «Viure en plenitud» vol dir que ningú no te'n qüestionari l'ús, que no hagi de demanar permís ni excusar-te per fer-la servir, que la seva presència a les institucions i als fòrums internacionals no sigui objecte d'entrebancs i prohibicions. Tenim el dret d'usar la nostra llengua en plenitud i que això no s'interpreti mai com una ofensa a cap altra llengua, com fa la major part de la humanitat. Tenim dret a la plenitud de viure la pràctica quotidiana en la nostra llengua. I hem d'aprendre a no disculpar-nos per fer el que fa tota la humanitat.

Ens podem llevar d'hora, ben d'hora –ben d'hora. D'acord. Però malgrat això sabem que sempre hi haurà qui voldrà fer servir la llengua per a repartir mastegots. Òmnium Cultural no es pot jubilar: ha de treballar per a denunciar aquest ús pervers de la llengua amb fermesa i elegància.

I per això li estem agraïts i ens felicitem que el Parlament en distingeixi la tasca feta.

(*Aplaudiments.*)

Josep Massot i Muntaner (Premi d'Honor de les Lletres Catalanes 2012)

L'1 de juliol de 2009 el nostre enyorat col·lega Joan Solà, catedràtic de la Universitat de Barcelona, vicepresident de l'Institut d'Estudis Catalans i Premi d'Honor

de les Lletres Catalanes, va venir a aquest Parlament i hi va fer un breu però dens discurs sobre la paraula, que per ell volia dir sobre la llengua catalana, objecte principal de la seva dedicació acadèmica i pública.

El seu punt de partida era clar i llampant: «La llengua catalana no està bé de salut: ni de salut política, ni de salut social, ni de salut filològica.» I acabava proclamant que «la llengua pròpia del país, una llengua antiga i potent que ha traduït tota la millor literatura mundial i ha contribuït notablement a engrandir aquesta literatura, no pot ni vol sentir-se ni un minut més una llengua degradada, subordinada políticament, incansablement i de mil maneres atacada pels poders mediàtics, visceralment rebutjada pels altres pobles d'Espanya; aquesta llengua no pot ni vol sentir-se ni un minut més inferior a cap altra».

Si fos avui, en Joan Solà constataria que les coses no han anat camí de millorar. Ben al contrari, hem perdut moltes bugades i molts llençols i ens trobem immersos en una crisi generalitzada que lògicament afecta d'una manera molt particular el món de la cultura. N'hi ha prou de recordar que el Tribunal Constitucional s'ha pronunciat diverses vegades en un sentit ben poc favorable als nostres drets lingüístics; que el Govern d'Aragó s'ha esforçat per esborrar la catalanitat de la Franja, amb maniobres que ens recorden les que s'han anat produint des de fa molts anys al País Valencià, a vegades sorprenentment i ingènuament vistes amb bons ulls per polítics de Catalunya; que el Govern de les Illes Balears ha iniciat tot un programa de reformes que en teoria defensa la llibertat lingüística però que en realitat aspira a canviar la normalitat en l'ús públic i escolar de la llengua catalana que s'havia anat imposant sense cap problema i amb el consens de tots els partits polítics a partir dels inicis de l'anomenada «transició democràtica».

I a casa nostra mateix, no costa gaire d'adonar-se que la cultura catalana continua essent, com es deia en altres èpoques, de peatge, que es troba en evidents condicions d'inferioritat davant altres cultures més potents i que hi ha el perill que moltes iniciatives es col·lapsin i fins i tot que perdem una bona part dels guanys d'aquestes darreres dècades si les institucions no poden protegir-la amb decisió i la societat civil no és conscient que la cultura és cosa de tots i necessita l'ajuda de tothom.

En Joan Solà, universitari de tota la vida, constataria també amb amargor que el món de les humanitats, i ben en concret el món de les persones que es dediquen a l'estudi de la llengua i la literatura catalanes, és tractat des de les altes institucions acadèmiques amb uns criteris que sembla que vagin en contra del que es publica en català i del que es publica a les editorials catalanes. La veritat és que costa d'entendre que sigui més valorat un mal resum en anglès o una obra publicada per una editorial nord-americana que no arribarà enlloc, que no pas un bon article o un bon llibre en català aparegut a les revistes especialitzades o a les editorials més prestigioses de casa nostra. Els estrangers, que no són tan provincians com alguns de nosaltres, ho tenen molt més clar. I, si es dediquen al català,

es deixen perquè els seus treballs surtin, com el sentit comú indica, en revistes i en editorials catalanes.

Òmnium Cultural ha fet una gran tasca des de la seva fundació fins ara al costat d'altres iniciatives paral·leles amb les quals ha treballat sovint, com ara l'Acció Cultural del País Valencià, l'Obra Cultural Balear, l'Obra Cultural de Menorca, l'Institut Menorquí d'Estudis o l'Institut d'Estudis Eivissencs.

El fet que el Parlament vulgui reconèixer aquesta tasca és enormement positiu i segur que serà un estímul perquè entre tots plegats la continuem amb esperança, mirant de dominar les maltempsades i esforçant-nos perquè la nostra llengua no se senti «ni un minut més inferior a cap altra», sinó que, ben al contrari, pugui trobar el seu lloc entre les llengües cultes i sigui respectada arreu del domini lingüístic, no com una llengua de segona, sinó com una llengua que val el que valen els milions de persones que la parlen i que l'estimen.

(Aplaudiments.)

Joan Francesc Mira i Casterà (Premi d'Honor de les Lletres Catalanes 2004)

Bé, em toca a mi de concloure aquest discurs de glossa i agraïment, que és un sol discurs amb tres veus, una de Barcelona, una de Mallorca i una de València.

Jo vaig ser, probablement, el primer valencià que va participar en les activitats d'Òmnium Cultural, amb una conferència que hi vaig donar allà per l'any 1963, si no em falla la memòria, quan encara era un jove net amb més gosadia que seny. Poc després, l'autoritat competent tancava aquella seu venerable del carrer de Montcada, però no degué ser per culpa meua.

Jo, llavors, des dels inicis, trobava una mica críptica la paraula «Òmnium», del nom de l'entitat, tant si «Òmnium» volia dir «de tots», en llatí, com si volia dir «de totes les coses». En qualsevol cas significava que la cultura és de tots i que ens importa a tots. Deu ser per això que les entitats cíviues que al nostre país han treballat amb més extensió i eficàcia en la restauració de la llengua nacional i comuna porten totes tres el nom de «cultural»: Òmnium Cultural, Acció Cultural del País Valencià, Obra Cultural Balear. Perquè hi ha societats, hi ha països, on la preservació de la llengua pròpia és també la preservació d'una cultura pròpia, d'una pàtria que és un patrimoni, i en definitiva de l'existència de tota una nació. I aquest, entre tants casos de l'Europa moderna i del món, és també el nostre cas.

Quant a l'estat de la cultura catalana, camp d'acció de l'entitat que ha ben merescut la medalla d'aquest Parlament, deixeu-me fer una afirmació categòrica: el seu estat present i el seu futur van lligats a les lletres i a la literatura, i aquest futur, qualsevol que siga, està també lligat al poder i a la política. Vull dir que la dependència en el camp del poder acabaria per ser també i necessàriament una dependència en el camp de la llengua, i, per tant, de la literatura, i, per tant, per extensió, de la cultura, perquè una cultura dependent, una llengua dependent, difícilment produiran una literatura pròsperament independent.

Dit en termes més concrets, si la «normalitat», i això ho posaria entre cometes, cultural i literària va lligada a una normalitat lingüística, no sé quina normalitat és aquesta quan els mecanismes d'estímul i de difusió de la pròpia producció literària i cultural estan permanentment limitats per condicions d'origen polític que imposen la difusió intensa i constant a casa nostra d'una altra llengua, una altra cultura i una altra literatura.

Podríem, com a demostració *a contrario*, enumerar les destrosses funestes que un determinat poder polític ha produït i provoca al meu país, el País Valencià, en aquest camp de la llengua i de la cultura nacionals. Però no vull fer malbé, amb ràbia i amb plors i planys, la bellesa i el plaer d'aquesta festa de reconeixement parlamentari.

I ho deixarem en aquest punt, que és un punt oportú per a tancar aquesta reflexió, i acabaré des de la meua condició d'escriptor, perquè els escriptors, a més de ser testimonis d'una realitat contemporània o històrica, a més de ser testimonis d'una realitat literària i elaboradors de la seua pròpia realitat, són conductors d'un vehicle molt particular, que és la llengua en què escriuen; una llengua que alhora és molt més que un vehicle: és o pot ser, i en el cas nostre és sense cap dubte, la matèria i l'emblema en què es reconeix una societat. I l'escriptor llavors és també un demiürg, allò que en deien els grecs «algú que treballa per al poble».

Deu ser per això que Òmnium Cultural ens ha triat a nosaltres tres, escriptors, amb tres accents, per a donar-vos les gràcies a vosaltres, representants d'aquest poble; gràcies que ací queden dites molt sincerament.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presentadora (veu en off)

Senyores i senyors, seguidament, la molt honorable senyora Núria de Gispert i Català, presidenta del Parlament de Catalunya, lliura la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or, a Òmnium Cultural.

Recull la distinció, en nom de l'entitat guardonada, la senyora Muriel Casals, presidenta d'Òmnium Cultural.

(*Aplaudiments perllongats.*)

Té la paraula la senyora Muriel Casals.

Muriel Casals i Couturier (presidenta d'Òmnium Cultural)

Molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, excel·lentíssim alcalde de Barcelona, diputades i diputats, representants de Càritas, companys d'Òmnium Cultural, em plau parlar aquí i fer-ho en companyia de tres referents de la nostra cultura, premis d'honor de les lletres catalanes.

Òmnium Cultural va néixer quan aquest Parlament era tancat, quan tots els partits eren prohibits i quan calia fer actes de resistència contra un món oficial que pretenia esborrar la catalanitat.

Avui, quan tenim la satisfacció de rebre la Medalla d'Or del Parlament, cal recordar que Òmnium ve d'un temps en què res no va ser fàcil, quan calia evocar el passat per a somiar el futur; d'una època en què la majoria dels que havien estat membres d'aquesta cambra eren morts, empresonats, depurats o exiliats. Òmnium va sorgir per a refer des de baix la consciència d'aquesta nació. Ens havien tancat les institucions, però no havien mort la nostra ànima.

Avui el Parlament funciona i és la màxima expressió de la sobirania del poble català. Per això ens fa una il·lusió especial rebre aquesta medalla. Un país és la seva societat i les seves institucions, en diàleg fructífer i constant. Òmnium, com a part activa de la societat catalana, s'enorgulleix d'una institució que encarna la continuïtat històrica, la vocació democràtica i la voluntat d'autogovernar-se dels catalans.

Venim de lluny, però el nostre temps és el present per a conquerir el futur. Vivim un moment històric i fluid. La societat catalana està canviant en una direcció molt determinada. I Òmnium és un actor compromès en aquesta transformació que –ho veiem cada dia– genera moltes il·lusions i convoca moltes complicitats. La nació es mou i Òmnium contribuirà a fer avançar la realitat avui com ho va fer ahir. La nostra és una cursa de fons. Òmnium és un punt de partida on ens trobem dones i homes de sensibilitats i procedències diverses que estimem la llengua, la cultura i el país. Ens uneix la convicció que Catalunya és responsabilitat dels catalans. Nosaltres podem decidir, nosaltres hem de decidir.

En aquest sentit, exhortem els membres d'aquesta cambra, senyores i senyors diputats, a ser fidels al mandat del poble que us ha escollit, de forma especial en tot allò que significa més poder i més recursos per a la nació. Els greuges són evidents i la ciutadania n'és conscient. Hem madurat, senyor president. És el moment de defensar els acords que ha pres aquest Parlament per afermar la llibertat, la justícia, el benestar i la dignitat de tots i cadascun dels catalans. No s'entendria una actitud diferent. I Òmnium sap que vostès coneixen perfectament la gravetat d'aquesta hora. Vostès han d'evitar, amb la seva determinació, que es faci més gran la distància entre representants i representats que tant de mal fa a la política.

Òmnium va fer una feina de suplència i testimoni mentre les institucions del país eren prohibides. Avui exercim una tasca complementària que està incardinada en el dia a dia de les persones, treballant en xarxa i construint coincidències per a avançar. Som un punt de partida i no posem cap límit a les ambicions col·lectives.

Moltes gràcies al Parlament per aquesta medalla d'honor; ens comprometem a ser-ne dignes. I gràcies a tots els que han fet possible Òmnium des de la seva fundació. Saludo els familiars dels fundadors que avui ens acompanyen. I torno a dir gràcies als presidents que m'han precedit i que són aquí, els senyors Miquel Bes, Josep Millàs i Jordi Porta. La llista de persones implicades en aquesta aventura apassionant és molt llarga i no tinc temps de dir-la. Permeteu-me que sim-

bolitzi en un sol nom tots aquells que hi han tingut alguna cosa a veure: l'estimat Josep Maria Ainaud de Lasarte, recentment traspasat; va ser il·lustre diputat d'aquesta cambra i fou membre de la Junta Directiva d'Òmnium Cultural.

Gràcies novament a tots els que han contribuït a aquesta història d'èxit i de tenacitat.

No vull acabar sense felicitar els amics de Càritas que tan bona feina fan entre els que més suport necessiten en temps difícils. És un goig coincidir amb Càritas en aquest premi i en aquest acte.

I, finalment, els dono les gràcies més sinceres a tots vostès, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments perllongats.*)

Lliurament

de la Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or, a Càritas Catalunya

La presentadora (veu en off)

L'acte prossegueix amb el lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or, a Càritas Catalunya.

Glossarà la trajectòria d'aquesta entitat el senyor Eugeni Gay.

Eugeni Gay i Montalvo

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, excel·lentíssim senyor alcalde, molt honorables president del Parlament i de la Generalitat de Catalunya aquí presents, consellers, senyores i senyors diputats, amics tots, presidenta d'Òmnium Cultural –moltes felicitats–, eminentíssim senyor cardenal de Barcelona –moltes felicitats–, excel·lentíssims i reverendíssims senyors bisbes, és per mi una responsabilitat indubtable fer una glossa d'una institució de l'Església tan important com Càritas, que ha estat guardonada pel Parlament de Catalunya amb la seva més important distinció, com és la medalla d'honor en la seva categoria d'or.

M'agradaria trobar unes paraules que poguessin estar a l'alçada dels fets d'una institució com Càritas, que impulsa l'acció de qui té per missió transmetre els ensenyaments de Jesús a través dels temps, com és l'Església, fundada pel mateix Crist.

El llegat més important que guarda aquesta Església és la transmissió de la paraula viva de Jesús, recollida als evangelis, on de forma senzilla es relata la vida del fill de Déu des del seu naixement en un estable fins a la seva mort en creu per condemna imposada per qui, tot considerant-lo innocent, va prevaricar –és a dir, va cometre el més greu dels delictes de qui té una responsabilitat pública– en seguir els clams dels qui, instigats pels poderosos d'aquella societat, no el volien entre ells perquè el seu missatge qüestionava greument el seu comportament.

Càritas respon a l'esperit d'amor i fraternitat que neix dels ensenyaments, que no imposicions, de Jesús, on els marginats, els pobres, els desvalguts, la vídua i l'orfe són objecte de la seva atenció preferent, com també ho són tots els homes i dones de tota condició, que són cridats a l'amor.

En aquest sentit, la constitució *Gaudium et Spes*, del Concili Vaticà II, ens recorda que el goig i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes d'aquest temps, sobretot dels pobres i de tota mena d'afligits, són també goig i esperança, tristesa i angoixa dels deixebles de Crist; no hi ha res de veritablement humà que no ressoni en llurs cors.

Les encíclics i documents dels sants pares ens tornen a recordar, des de la *Rerum Novarum*, de Lleó XIII, a finals del segle XIX, fins a les més recents del segle XXI, del papa Benet XVI, com *Deus Caritas Est* i *Caritas in Veritate*, la importància de la doctrina social de l'Església. Aquesta es concreta, entre moltes d'altres, en l'acció organitzada de l'Església catòlica en la tasca eficaç, tot i que de vegades desconeguda, de les Càritas, que en cada diòcesi atenen de manera coordinada, però desconcentrada, mitjançant les Càritas parroquials, l'atenció a les persones més febles i necessitades.

A Catalunya, mitjançant la Conferència Episcopal Tarraconense, les deu diòcesis, amb 514 Càritas parroquials, representen la xarxa de solidaritat més gran del país, amb 3.800 socis, 1.800 donants identificats, 2.860 donants anònims, als quals s'han d'afegir el nombre de 8.500 voluntaris i 500 treballadors. Aquesta xarxa, que augmenta amb la col·laboració de diverses entitats, empreses i fundacions que es comprometen amb les finalitats de Càritas, ha permès donar resposta el darrer any a aproximadament 132.144 persones, nombre que ha duplicat el de les persones ateses l'any 2007. Moltes d'aquestes persones hi van quotidianament a cercar els recursos mínims de subsistència.

Sens dubte, la crisi, provocada per una política econòmica basada exclusivament en el mercat, sempre necessari però en què les regles han estat massa vegades fora de qualsevol control que no fossin l'especulació i la corrupció –aquestes sí, ben organitzades–, posa en perill l'estabilitat social; les seves conseqüències, lamentablement, es fan sentir en els sectors més febles i desfavorits.

Després de la gran desfeta de la Segona Guerra Mundial, els homes que es van fer càrrec d'aquella Europa devastada pel terror i les bombes, van tornar a confiar en el dret com a única sortida possible a la gran crisi. Robert Schuman, en el seu manifest *Pour l'Europe*, ens dirà: «Ens trobem aquí davant la llei cristiana, d'una noble i humil fraternitat, i, per una paradoxa que ens sorprendria si no fóssim cristians, cristians potser inconscientment, estenem les mans als nostres enemics d'ahir, no únicament per a perdonar, sinó per a construir plegats l'Europa de demà.» Una Europa que es fonamenta jurídicament en un mandat ètic, inserit en la Declaració universal dels drets humans, de 10 de desembre de 1948, que René Cassin, un altre grandíssim jurista, reflectí en aquell imprescindible *prius*, necessari des d'aleshores

en qualsevol societat jurídica: «Tots els homes i dones neixen lliures i iguals en dret i dignitat, i, dotats que estan de raó i consciència, cal que es comportin entre ells, els uns amb els altres, amb esperit de fraternitat.»

A partir d'aquí hem bastit l'estat social i de dret que hem anat forjant els darrers seixanta anys, tot tenint present que la dignitat de la persona és el fonament únic i exclusiu que ha de presidir les relacions humanes i principi al qual han de ser subordinats tots els altres interessos.

Sant Ambrosi, bisbe de Milà, al segle IV, deia: «És en comú i per a tots que la terra fou creada. La naturalesa no coneix rics. No és dels teus béns que dones al pobre, sinó que li restitueixes una parcel·la del que és seu.» I així ens ho recordava, també, Roger de Taizé, en el seu llibre *En tot la pau del cor*. Quan la polis no pot respondre als seus compromisos amb els ciutadans i desconeix els drets dels estrangers, únicament ens resta la caritat, que no té la seva font en el dret, sinó en la llei moral, que, com deia Kant, cadascú de nosaltres portem impresa en la nostra consciència.

Així, Càritas desenvolupa en la nostra societat una tasca gegantina que avui el nostre Parlament li reconeix públicament i en forma solemne.

Càritas Catalunya, tot deslligant-se dels interessos de les interessades desregulacions dels mercats, assisteix i proveeix les víctimes innocents d'una crisi, tan previsible com esperada, per a la qual existeix un únic i encertat camí per a redreçar-la: tornar a col·locar la persona, única i irrepetible criatura de Déu, en el centre del dret i de l'interès polític i social.

Certament, Càritas Catalunya és, com deia al començament, una gran xarxa social, que no existiria si no fos pels milers de donants i voluntaris que, de forma absolutament altruista i desinteressada econòmicament, dediquen, sobretot aquests últims, en el temps lliure de les seves jornades, les hores per a atendre personalitzadament a qui truca a les seves portes: recullen i distribueixen roba i aliments; donen menjar; acompanyen els més petits, grans i malalts en els llocs socials i en els seus domicilis particulars; ajuden en les necessitats econòmiques més peremptòries d'alimentació, vestit i aixopluc, així com en l'obtenció de les seves medecines i la de llurs fills, a pagar els seus lloguers i a evitar que el rigor de la llei els desnoni dels seus domicilis.

Aquestes són persones que des de l'anonimat més absolut ajuden a obtenir els seus papers als estrangers, pobres entre els pobres, i a trobar l'ajuda perquè puguin residir entre nosaltres. Aquesta munió de gent fa possible des de l'amor la construcció del regne de Déu a la Terra.

Jesús, ens diu l'evangelista Lluc, en contestar un mestre de la llei que li preguntava qui eren els altres que havia d'estimar-se com a ell mateix, li respongué amb la senzillesa i les entenedores paraules de la paràbola del bon samarità. Un home –no diu qui; no importa, no ens importa tampoc avui: una persona– baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers que el

despullaren, l'apallissaren i el deixaren mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot, i, quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment va fer un levita. Però un samarità s'hi acostà, li rentà les ferides, les hi embenà i el dugué a l'hostal. Va donar diners a l'hostaler tot preguntant-li que el cuidés fins a la seva tornada, que li pagaria les despeses fetes de més.

Jesús, després d'explicar això, interrogà aquell mestre de la llei: «Qui el va tractar amb amor?» I aquell li va respondre: «El tercer.» Aleshores, Jesús se'l mirà i li digué: «Vés, i tu fes el mateix.»

Vol dir això que únicament està en els cristians aquesta entrega voluntària i desinteressada? Per descomptat, i per sort, de cap de les maneres. Els voluntaris de Càritas són solidaris també amb tots els voluntaris d'altres organitzacions, de creients i no creients, que dediquen la seva tasca a favor d'aquells que injustament la societat margina, oblida o no pot atendre per manca de les estructures d'un ordre social que es mostra deficient i insegur.

En aquest sentit, des de Càritas es reivindica la justícia, tot i practicar la caritat, ja que és la justícia l'única que pot convergir amb la *caritas* per a situar la persona i la seva dignitat en la principal raó i finalitat del dret, i l'aspiració darrera de la qual és i ha estat des de sempre la justícia.

Així veiem com en un dels últims informes de Càritas, que fa també informes a part de fer aquesta obra caritativa, donat a conèixer aquests darrers dies, se'ns diu que un de cada quatre nens catalans es troba al llindar de la pobresa, quelcom que de cap manera podem permetre ni acceptar.

En finalitzar aquesta glossa, he de felicitar Càritas Catalunya i agrair al nostre Parlament de Catalunya la distinció que li atorga, tot recordant, si m'ho permeten, els versos de l'acròstic que el bon amic i poeta Valentí Gómez i Oliver va compondre amb la paraula, plena de sentit, «dignitat»: «Del fons del cor en sura un antic mot / i es tracta d'una lluita sempre incerta; / gosà, molt, de valent, tostemp alertat, / no caure en el parany del lluent llot / i difondre el valor d'amor tan digne, / tot-hora faci fred o gran calor, / a l'esperança que un món molt millor / traci damunt l'humà un cos benigne.»

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presentadora (veu en off)

Senyores i senyors, la molt honorable senyora Núria de Gispert i Català, presidenta del Parlament de Catalunya, lliura la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or, a Càritas Catalunya.

Recullen la distinció en nom de l'entitat guardonada l'eminentíssim i reverendíssim senyor Lluís Martínez Sistach, cardenal arquebisbe de Barcelona, i la senyora Carme Borbonès, presidenta de Càritas Catalunya.

(*Aplaudiments perllongats.*)

Tot seguit, ens adreçaran unes paraules.

Lluís Martínez Sistach (cardenal arquebisbe de Barcelona)

Molt honorable senyor president de la Generalitat, molt honorable senyora presidenta del Parlament, excel·lentíssim senyor alcalde de Barcelona, excel·lentíssims i reverendíssims senyors arquebisbes i bisbes, il·lustríssims senyors diputats i diputades del Parlament de Catalunya, membres de Càritas de Catalunya, membres d'Òmnium Cultural, autoritats civils, senyores i senyors, les meves primeres paraules com a responsable episcopal de la pastoral social a Catalunya són d'agraïment al Parlament de Catalunya per haver concedit per unanimitat aquest preuat guardó a Càritas Catalunya.

Els membres de Càritas Catalunya tenim plena consciència que aquest guardó és un reconeixement del treball que fan, a més de Càritas Catalunya, les Càritas diocesanes de Catalunya, els seus voluntaris i professionals, i la generositat dels qui fan els seus donatius.

En nom dels bisbes que presidim les respectives Càritas diocesanes, dels voluntaris i professionals reitem l'agraïment a la molt honorable Núria de Gispert, presidenta del Parlament, i a tots els parlamentaris. Aquest guardó posa en relleu la sensibilitat social dels parlamentaris en haver pensat en Càritas Catalunya, que té com a única finalitat treballar al servei dels pobres de la nostra societat.

Càritas Catalunya és sinònim de valoració de la dignitat de la persona humana que sofreix la pobresa i la marginació; d'apropament i acolliment a les persones necessitades per ajudar-les, i és sinònim, també, del treball que fa per tal que aquest ajut pugui ser innecessari més endavant.

Com tots saben, parlar de Càritas, des del nivell de Catalunya fins al nivell parroquial, és parlar de l'Església, és a dir, de les parròquies que viuen i practiquen l'encàrrec de Jesús d'estimar els germans com ell ens estima.

L'amor al proïsme arrelat en l'amor a Déu és una exigència per a cada cristià, però ho és també per a tota la comunitat eclesial. L'Església és conscient que el servei de la solidaritat i de la caritat ha tingut una importància constitutiva per a ella des dels seus començaments. Recordem el text dels Fets dels Apòstols: «Els cristians vivien tots units i ho tenien tot en comú; venien les possessions i els béns i ho repartien entre tots segons les necessitats de cadascú.» Amb el pas dels anys, l'exercici de la caritat es va confirmar com un dels seus àmbits essencials, juntament amb l'anunci de la paraula de Déu i la celebració dels sacraments.

Una al·lusió a la figura de l'emperador Julià l'Apòstata, que va morir el 363, pot il·lustrar com era d'essencial per a l'Església dels primers segles la caritat exercida i organitzada. Un cop emperador, va decidir restaurar el paganisme, l'antiga religió romana, però també reformar-lo de manera que fos realment la força impulsora de l'imperi. Amb aquesta perspectiva, es va inspirar àmpliament en el cristianisme. Escriví que l'únic aspecte que l'impressionava era l'activitat caritativa de l'Església.

L'ordre just de la societat i de l'estat és una tasca principal de la política i de les institucions com aquest Parlament; l'ordre just, la justícia social, l'assistència social, tots aquests grans principis que configuren el bé comú i que tenen molt en compte els pobres i necessitats. Tanmateix, l'Església no es pot quedar al marge de la lluita per la justícia. L'amor –*caritas*– sempre serà necessari fins i tot en la societat més justa; sempre hi haurà sofriment, soledat i situacions de necessitat material en què és indispensable una ajuda que mostra l'amor concret al germà necessitat.

I avui, amb la greu crisi econòmica, això ha crescut i s'ha agreujat moltíssim. La crisi econòmica que vivim i sofrim penso que és un signe palès de la política econòmica de mercat que tenim i que realment s'ha allunyat dels principis ètics, d'aquests grans principis de la justícia, i fins i tot el papa Benet XVI ha parlat també en aquest camp del principi de la gratuïtat. En parlarà, d'aquests aspectes més concrets, després, la senyora Carme Borbonès.

Hem arribat a més de 5 milions d'aturats i els joves sense feina arriben al 53 per cent. Correspon a les administracions una responsabilitat cabdal en l'assistència social de tantes persones i famílies que pateixen. I Càritas i altres institucions ajudem molt i fins i tot suplim molt.

El treball de Càritas col·loca al centre la persona i el seu desenvolupament integral, de tal manera que la persona que és ajudada se sent sempre respectada en la seva dignitat, i se l'ajuda amb el desig que pugui arribar a valer-se per si mateixa.

Càritas, com a obra de l'Església, realitzada per cristians i cristianes, té uns elements que constitueixen l'essència de la caritat cristiana i considero que fonamenten el prestigi social que, gràcies a Déu, té aquesta institució en la societat.

El primer requisit és la competència professional dels voluntaris i dels professionals, i, a la vegada, l'atenció cordial a les persones. Es tracta d'atendre persones. I aquestes necessiten sempre quelcom més que una atenció tècnicament correcta; necessiten atenció cordial, una atenció que surt del cor, perquè experimentin la seva riquesa d'humanitat que tenen.

Un altre requisit consisteix en el fet que l'activitat caritativa ha de ser independent de partits i d'ideologies, no és un mitjà que està al servei d'estratègies partidistes o ideològiques; es tracta de l'actuació de l'amor que la persona, les persones, sempre necessitem.

Un tercer requisit consisteix en el fet que la caritat no ha de ser un mitjà en funció del que avui es considera proselitisme. L'amor és gratuït. El papa Benet XVI, en la seva primera encíclica, ens ha dit que qui exerceix la caritat en nom de l'Església mai no intentarà imposar als altres la fe de l'Església. El cristià sap quan és temps de parlar de Déu i quan és oportú callar, deixant que parli només l'amor; sap que Déu és amor i que es fa present justament en els moments en què no es fa més que estimar.

Càritas atén els més desemparats a peu de carrer, lluitant contra la pobresa i treballant per la reinserció social de les persones i col·lectius marginats i per una societat també més justa. I Càritas pot fer aquest treball gràcies a més de nou mil voluntaris a Catalunya que donen afecte, temps i diners; són els grans protagonistes de l'amor i de l'ajut als més pobres, els marginats i els últims de la societat, que són cada dia més a causa de la crisi econòmica. D'això, en concret, ens en parlarà ara la senyora Carme Borbonès.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

Carme Borbonès i Brescó (presidenta de Càritas Catalunya)

Molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, senyores i senyors diputats i diputades, autoritats, amics i amigues d'Òmnium Cultural que avui compartim aquest dia i aquest reconeixement, les meves paraules volen ser la veu i el testimoni dels milers de persones que des de fa molts anys hem estat, estem i seguirem estant, anònimament i voluntàriament, al costat dels més afeblits, dels més vulnerables de la societat com a praxi del nostre compromís cristià.

Les nostres accions tenen com a eix vertebrador aconseguir un món més just i menys desigual en el qual tothom pugui viure amb dignitat i tingui accés a les mateixes oportunitats. I ho fem tot desenvolupant projectes que facilitin ràpidament la detecció de situacions difícils i ajudin a trobar respostes adients per a tots aquells que se'ns apropen cercant orientació, assessorament, ajut humanitari, per la qual cosa ens centrem en programes de formació molt diversa que facilitin la promoció de les persones amb l'objectiu que cadascú pugui desenvolupar la seva trajectòria vital amb tota dignitat i tota llibertat.

Actuem des de la proximitat; ho fem senzillament, a peu de carrer, des de les parròquies, als nostres barris i als nostres pobles, en la vida quotidiana. La proximitat i la diversitat en les respostes, sovint fetes a mida, són el nostre valor afegit.

Amb el lliurament d'aquest guardó hem tingut l'oportunitat de compartir amb tots vostès i amb la resta del país aquest neguit per les circumstàncies adverses que afebleixen la capacitat de supervivència en el dia a dia de moltes famílies i de moltes persones.

L'actual conjuntura està generant i consolidant estructures d'injustícia i sofriment en què els ciutadans amb més desavantatges socials són els grans oblidats del sistema i es troben abocats a suportar greus situacions d'exclusió.

Aprofitem el dia d'avui per demanar a totes les administracions i a totes les persones de bona voluntat que treballin, que s'esforcin, cadascú des del seu lloc, segons les seves responsabilitats, per tractar de trobar noves respostes a la greu situació econòmica, laboral i social que ens afecta negativament com a societat i com a país.

Cal cercar un nou paradigma econòmic en què la persona sigui el centre i no ho segueixin sent els mercats; no podem seguir supeditant l'agenda social als dictats econòmics. Cal fer un esforç per aconseguir un nou model social en què hi hagi més igualtat d'oportunitats per a tothom; tota persona té dret a una vida digna. Cal garantir uns mínims de supervivència, vetllant perquè tots els infants puguin créixer en aquelles condicions que els garanteixin una adequada protecció social i familiar.

El reconeixement que ens ha estat concedit per aquest Parlament, representació de tot el poble de Catalunya, ens encoratjarà a seguir treballant des de la proximitat i des del nostre compromís cristià per tal de contribuir a fer una Catalunya encara més cohesionada, més solidària i en la qual totes les persones trobin sempre una mà amiga i un escalf humà que els acompanyi en el seu camí per la vida, una vida amb futur, en què mai no manqui l'esperança.

Amb el compromís i amb l'esforç de tots plegats farem que un altre món sigui possible.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

La presentadora (veu en off)

Senyores i senyors, la presidenta del Parlament de Catalunya.

La presidenta (Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, excel·lentíssim senyor alcalde de la ciutat de Barcelona, membres del Govern, vicepresidents i membres de la Mesa, diputades i diputats, eminentíssim cardenal arquebisbe de Barcelona, presidenta de Càritas, bisbes i arquebisbes, representants de Càritas Diocesana, presidenta d'Òmnium, expresidents d'Òmnium, representants d'Òmnium al territori de Catalunya, president Montilla, president Benach, digníssimes autoritats, senyores i senyors, estem conclouent l'acte institucional que amb motiu de la diada nacional de Catalunya organitza anualment el Parlament i al qual hem volgut vincular des de l'any passat el lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, distinció honorífica atorgada des de l'any 2000 a personalitats del país i a visitants il·lustres que es consideren creditors d'un reconeixement excepcional.

Viurem més tard un acte simbòlic que incideix en el caire d'afirmació nacional que volem donar a la celebració; una commemoració que enguany hem vinculat al vuitantè aniversari del fet que aquest edifici singular, al cor del parc de la Ciutadella, esdevingués seu del legislatiu català. Així, amb la solemnitat que reclama, restituïrem l'escut de la Generalitat a la façana del palau.

La situació econòmica i social és complicada. La crisi s'acarnissa en moltes persones i en moltes famílies, i hi hem de ser molt sensibles. Però, per damunt de la preocupació i de la inquietud, no podem renunciar

a l'esperança, a viure-la i a difondre-la, des de la convicció que tenim un gran país, que Catalunya és un gran país. I podem comptar amb les nostres forces i amb l'estímul de l'exemple de les generacions que ens han precedit, amb l'excel·lència, el compromís i el seny dels quals han fet gala.

El nostre principal actiu és la gent, el poble, el mosaic intergeneracional de persones que arreu de les nostres comarques treballen, reflexionen i actuen amb talent i creativitat, amb empena i amb força, amb implicació cívica i esperit solidari, i també la multitud d'entitats que milloren significativament el nostre present i el nostre entorn, com les entitats avui guardonades, Òmnium i Càritas, i tantes altres, com ara el Conservatori del Liceu, que avui ha volgut col·laborar en aquest acte amb el seu cor de cambra.

La construcció nacional de Catalunya és una empresa col·lectiva. La seva solidesa i la seva viabilitat reclamen uns fonaments i uns horitzons compartits, fets nostres, que no deixin ningú al marge, perquè en definitiva es tracta de la construcció d'un «nosaltres» que, lluny d'excloure ningú, ens doni plenitud de sentit a tots plegats; un «nosaltres» on puguem ser i compartir lliurement, on puguem viure la solidaritat i l'empatia des d'una identitat pròpia que ens projecta enfora i amb la qual ens obrim, serens, al món; un «nosaltres» que ens ha de permetre, en definitiva, ser allò que vulguem ser, viure i decidir amb maduresa, des de la majoria d'edat d'una nació mil·lenària, sense renunciar al caire pacífic, convivencial, democràtic, del nostre caminar col·lectiu envers el nord enllà al qual es referia el poeta l'any 1954, aquell nord enllà on la gent és neta i noble, culta, rica, lliure, desvetllada i feliç.

La dignitat d'un país és la de les persones que hi viuen. Per això, no ens podem permetre ni dues velocitats ni una societat dual, sinó que hem de bastir un sol poble, una sola nació, sense renunciar mai a la cohesió i a la convivència, que són eines de present i de futur amb les quals, tot i els neguits del present, tot i les turbulències que afecten el país, hem d'estar ben convençuts que podrem guanyar la partida del futur. Construir, sempre construir, amb perseverança, amb tenacitat, amb força.

Senyores i senyors, avui acabem de lliurar la medalla d'honor del nostre Parlament, en la modalitat d'or, a dues entitats molt arrelades a la societat catalana i ben representatives del que significa l'impuls i el compromís associatiu de Catalunya en termes de cohesió i de desenvolupament social, econòmic i cultural: Òmnium Cultural i Càritas Catalunya.

Pel que fa a Òmnium hem volgut premiar les seves primeres cinc dècades de servei a la llengua, a la cultura, a la identitat catalana; el seu treball, molt meritori, a favor de la cohesió nacional. Al manifest d'enguany de la Flama del Canigó, que ens van obsequiar amb motiu de la festa de Sant Joan, afirmaven: «Amb la flama anem dibuixant i assenyalant el territori del nostre poble, que el fred i la foscor de la història no ens deixava albirar. No deixem que un altre hivern ens el torni més petit i poruc.» Aquest ha estat, entenc, l'ob-

jectiu dels que han fet possible Òmnium Cultural al llarg dels anys: preparar i, en la mesura del possible, precipitar aquella primavera nacional que ha de permetre recuperar una Catalunya rica i plena.

Pel que fa a Càritas Catalunya, des de fa vint anys engloba i coordina l'actuació que les diferents diòcesis catòliques catalanes fan en l'àmbit social. Càritas ha esdevingut un referent en la lluita quotidiana contra la pobresa en totes les seves formes, per tal d'eradicar-la o, si més no, mitigar-ne els efectes. La seva lluita abnegada contra les privacions, el desarrelament, la solitud i el desemparament és una lluita que ennobleix la nostra societat, que complementa molt positivament la necessària acció pública. Des de Càritas ens ensenyen com conjugar des d'un sentiment fraternal el verb «ajudar», com estendre la mà a l'altre en defensa de la dignitat de la vida i de la justícia social sense exclusions.

Senyores i senyors, reconèixer públicament la feina feta, els serveis a la nostra societat i el testimoni d'ambdues entitats, i reconèixer-los alhora no deixa de ser il·lustratiu del concepte de «nació» que tenim, basat certament en uns elements culturals i identitaris que cal defensar i promoure, però també en un mandat de justícia social, de convivència, de ciutadania viscuda sense discriminacions de cap mena. És allò que molt sovint diem de les dues ànimes de Catalunya: l'ànima social i l'ànima cultural.

Per això, i per acabar, vull reiterar les nostres felicitacions a totes les persones que són i fan Òmnium Cultural i Càritas Catalunya; una felicitació que faig extensiva a totes les dones i a tots els homes de totes les comarques que s'han sentit interpel·lats per l'esdevenir social i comunitari, que han optat per l'activisme social i cultural, que s'han compromès en la millora del nostre entorn, a fer-lo més digne i habitable, amb la tenacitat, l'excel·lència i la perseverança que han demostrat Òmnium i Càritas d'una manera tan destacada i que les ha fetes merescudíssimes creditores de la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en la seva categoria d'or.

Presidenta d'Òmnium, Muriel Casals, presidenta de Càritas, Carme Borbonès, no us podeu jubilar; les vostres entitats han de seguir endavant.

Moltes, moltíssimes gràcies per la feina que feu i que de ben segur seguireu fent. Per molts anys.

I que tingueu, que tinguin, tots vostès, una bona diada nacional de Catalunya.

Visca Catalunya!

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Demano ara al molt honorable president de la Generalitat que clogui aquest acte.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Senyora presidenta del Parlament de Catalunya, senyor alcalde de Barcelona, membres del Parlament, membres del Govern, membres de l'Església catalana, d'Òmnium Cultural, de Càritas, senyores i senyors,

crec que puc dir que, d'entrada, l'heu encertada de nou. Enguany, amb aquest reconeixement que feu, doble, la torneu a encertar, igual que en altres ocasions, perquè precisament toqueu un tema que crec que en aquest moment és vital i essencial.

De fet, aquesta felicitació que us trasllado com a president del país al Parlament de Catalunya per aquesta decisió que heu pres és una felicitació que fins i tot he de dir que ha inspirat una part del discurs que jo he fet com a president de la Generalitat en aquesta diada nacional de Catalunya.

I dic això perquè precisament estem en un moment en què, quan es premia al mateix temps, quan es distingeix al mateix temps Càritas i Òmnium, es diu al conjunt dels nostres conciutadans, dels nostres compatriotes, que el projecte nacional i el projecte social són la mateixa cosa.

Durant algun temps, fins i tot molt temps, hem hagut d'observar com s'intentaven contraposar aquestes dues realitats, la nacional i la social. Semblava que una cosa anava en contra de l'altra. Semblava que posar l'accent en un àmbit d'aquests, en una vessant d'aquestes, havia de debilitar l'altra vessant o l'altra part de l'edifici. I, això, sabem que no és veritat. I si en algun moment ho sabem encara amb més força, encara amb més evidència, és precisament ara.

I, per tant, que el Parlament de Catalunya prengui aquesta decisió i distingeixi aquestes dues entitats juntes, a mi em sembla que és un missatge molt clar i molt potent en aquesta línia que us deia: el projecte nacional, que està molt viu, i el projecte social, que també està viu, des d'un altre punt de vista, no només van en la mateixa direcció, sinó que es fonen com si fos una sola cosa.

Jo m'alegro que sigui així. Me n'alegro perquè aquest mateix Parlament, aquestes darreres setmanes, el mes de juliol, com sabeu, per una majoria molt folgada, va aprovar una proposta, que és la del pacte fiscal, que, de fet, va en la línia del projecte nacional però que es fa per a intentar resoldre els nostres problemes més punyents des d'una òptica social. Per tant, dues cares, hi insisteixo, de la mateixa moneda.

En els vostres parlaments heu dit en algun moment que fèieu activitats diguem-ne de suplència o de complement. Si m'ho permeteu, i que no es digui, que no s'interpreti el que ara diré com una correcció al que heu manifestat, jo crec que feu més que això: no només feu activitats de suplència i no només feu activitats de complement; en definitiva, formeu part de la identitat catalana. I quan dic que formeu part de la identitat catalana ho dic perquè la nostra identitat s'explica de moltes maneres, per la llengua, per la cultura, per les institucions, per la història, pel nostre dret civil, per tantes i tantes coses, però també per la nostra manera de fer; la nostra manera de fer com a poble també d'una forma o d'una altra construeix o dibuixa la nostra pròpia identitat nacional.

I per què dic això? Dic això perquè en algun moment s'ha dit: «Quan no hi havia les institucions, vosaltres hi havíeu de ser perquè no hi havia res més.» Però

fixeu-vos en un detall que no és només un detall, és quelcom de molt més important: ara que hi ha les institucions la vostra feina també és clau. No és només quan no hi eren les institucions, perquè estaven abolides, perquè estaven eliminades del mapa; també ara la vostra feina és essencial. I per què és essencial també ara, en un moment d'institucions recuperades? Perquè, en definitiva, formeu part de la identitat de Catalunya, d'aquesta identitat que passa per la manera d'organitzar-se i per la manera de fer les coses. I tot-hom sap que la manera de fer respon també a la manera de ser; la manera de fer d'un poble, la manera de fer d'una societat també és la seva manera de ser.

Què vull dir amb això? Que fins i tot en el cas que haguéssim arribat a un punt, no diré «idíl·lic», perquè segurament és possible, amb unes estructures pròpies de país que ens permetessin treballar per la llengua, per la cultura i per la dignitat en igualtat de condicions que qualsevol altre estat de la Unió Europea, fins i tot en el cas, que es veu lluny, malauradament, dissortadament, per la crisi que patim, que tinguéssim graus de pobresa homologables amb els dels països més avançats i més homogenis del conjunt de la Unió Europea, fins i tot en aquells moments, vosaltres seguiríeu sent importants i imprescindible en la mesura que formeu part d'aquesta identitat catalana.

Per tant, acabo com he començat. Gràcies per a ser-hi; gràcies per tot el que feu; gràcies per ajudar-nos a fer entendre que projecte nacional i projecte social, que cohesió nacional i cohesió social són la mateixa cosa, i gràcies, sobretot, per formar part intrínsecament d'aquesta identitat catalana, i més en aquest moment.

I permeteu-me que acabi amb una petita referència a unes paraules que pronunciava la presidenta d'Òmnium Cultural i que m'han quedat gravades en aquell moment. Deia la Muriel Casals: «El país està madur.» I jo n'estic convençut. El nostre país està madur; madur per al projecte nacional i madur per al projecte social, que, ho torno a dir, són la mateixa cosa. I és molt important que sigui així, perquè ens caldrà molta maduresa, en el moment en què s'iniciïn determinats processos, perquè és evident que aquesta maduresa ens ajudarà no només a iniciar-los sinó també a acabar-los. A vegades és més difícil iniciar-los que no pas acabar-los. I per acabar-los –i això és el que ens cal com a país– ens cal molta resistència emocional. I aquesta resistència emocional només la pot tenir un poble que se sent ell mateix i que se sap ell mateix com un poble madur.

Bona diada.

Visca Catalunya!

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presentadora (veu en off)

Per cloure l'acte, el Cor de Cambra del Conservatori del Liceu, sota la direcció de Ricard Oliver, interpreta *Els segadors*, himne nacional de Catalunya.

(El públic, dempeus, escolta Els segadors. Forts aplaudiments.)

